

en lille Giftdraabe maaske. Dette skal jeg i øvrigt ikke fordybe mig nærmere i. Men det samme Forhold, forekommer det mig — om end paa en anden Maade —, vi har set for Venstres Ordførers Vedkommende. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen syntes jo i nogen Grad at misforstaa en Del af det hele. For Eksempel naar han siger, at dette Toldlovsforslag, disse Skattelovforslag i det hele taget er en fremstrakt Haand. Naar en Regering, et regerende Parti, kommer og ønsker Bevillinger til at opkræve større Skatter end dem, vi har i Forvejen, kan man jo kalde dette mange forskellige Ting, men en fremstrakt Haand er dog i Regelen en Haand, som kommer med Gaver, og ikke en Haand, som rækkes ud for at indkassere Gaver. Jeg ønsker at gøre opmærksom paa denne lille Misforstaaelse. Og endvidere ønsker jeg at gøre opmærksom paa en lille Misforstaaelse til. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen udtalte — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier: „Jeg gad vide, om det danske Landbrugs Repræsentanter her vil kræve Landbrugsbeskyttelse, naar jeg som deres Ordfører, om end jeg ganske vist“. Nu gad jeg vide, hvilket Organ for det danske Landbrug der har valgt det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen til Ordfører, og ved hvilken Lejlighed det er sket. Jeg mener, det ærede Medlem er Ordfører for Partiet Venstre, altsaa for et politisk Parti, men der er dog Landbrugere, saa vidt mig bekendt, i alle politiske Partier, og Venstre har ikke noget Patent paa at være ensbetydende med det danske Landbrug. Man maa ikke forveksle de to Ting. Jeg maa maaske i denne Forbindelse anføre, at for ikke lang Tid siden har selve Arbejdsgiverforeningens Formand afsløret sig som troende Venstremand, og man kan dog ikke godt kalde Hr. Langkjær for Landbrugere.

Det, jeg i øvrigt vil omtale, er Forholdene indenfor Sukkerproduktionen her i Landet for Tiden. Man vil lægge Mærke til, at den højtærede Finansminister ikke har foreslaaet nye Sats, ikke Nedsættelser i Tolden, ikke Forhøjelse af Tolden, men at bibeholde Loven af 28. Maj 1908, for saa vidt Afgifterne angaar; derimod foreslaas der nogle enkelte Ændringer i Bødebestemmelserne og den Slags Ting, som jeg ikke ved denne Lejlighed skal komme nærmere ind paa. Naar jeg altsaa vil fremsætte nogle Bemærkninger om Sukkerroedyrkningens og Sukkerproduktionens Vilkaar her i Landet for Øje-

blikket, er det, dels fordi det er en Industri, som har langt større nationaløkonomisk Betydning, end mange maaske er tilbøjelige til at mene, og dels fordi denne Industri er blevet saa stor, at det sikkert har den allerstørste Betydning at kunne opretholde den i dens hidtidige Omfang. Nu træffer det sig saaledes, at denne Stadfæstelse, eller hvad jeg skal kalde det, af den tidligere Lov af 1908 falder netop i et Aar, hvor Vilkaarene for Sukkerproduktionen er de ringeste, de overhovedet har været her i Landet, i et Aar, hvor alle Beregninger vedrørende denne Industri har slaaet fuldkommen fejl. Der er andre Grene indenfor Landbruget, hvor Beregningerne har slaaet fejl, men jeg tror, jeg tør sige, at der er ikke nogen Gren, hvor alle Beregninger har slaaet saa fuldstændig fejl som netop indenfor Sukkerroedyrkingen. Dette hænger sammen med, at vi hele Tiden har arbejdet med de høje Priser, de høje Arbejdspriser, de høje Priser paa Kunstgødning, de høje Fragter o. s. v., medens Pristilfaldet, der er kommet senere, bevirker, at den Pris, der faas for Sukkerroerne, paa langt nær er i Stand til at dække de Udgifter, der er forbundet med deres Dyrkning.

Sukkerroedyrkingen her i Landet er jo af forholdsvis ny Dato. For ca. 50 Aar siden begyndte man saa smaat dermed; det var, da Landbrugskrisen begyndte. Man eksperimenterede med Sukkerroer, og man eksperimenterede med mange andre Ting i Landbruget. For de sydlige Øers Vedkommende, hvor Hveden var Hovedafgrøden i Landbruget, blev det Sukkerroedyrkingen, der bidrog til at hjælpe Landbruget ud over den daværende Krise. At Sukkerproduktionen her i Landet skulde faa et saa stort Omfang, som Tilfældet er blevet, skyldes flere Forhold. Det skyldes ikke mindst den Omstændighed, at efterhaanden som Jordens Kultur blev højere, ønskede man at udnytte Jorden stærkere, og ser man hen til Statistikken over Arealernes Benyttelse, vil man se, at for de Egne, hvor der dyrkes Sukkerroer, er Høstarealet, Kornarealet, fuldkommen saa stort, ja, maaske endda større, end før man begyndte Sukkerroedyrkingen. Sukkerroedyrkingen har ført med sig, at man har kunnet opgive Brakbehandlingen; man har kunnet udnytte sin Jord mere intensivt. I det hele taget har den ført med sig en Omsætning paa forskellige Omraader, og man maa være meget varsom for, at den ikke skal komme til at gaa i Staa.